

गुळगुळीत मावशी

मला काही काही मोठ्या माणसांचा फार म्हणजे फारच राग येतो ! त्यांचं काही वागणं च मला समजत नाही. समजत नाही म्हणजे, ही शिकलेली मोठी माणसं कधी कधी वेड्यासारखं, बावळटासारखं का वागतात ? हेच मला अजून समजत नाही !!

आता हे बघा ना, माझ्यासारख्या छोट्या-छोट्या, लहान लहान मुलां-मुलींना एकाच कपड्यात जाम दाबून, घट्ट आवळून बांधून ठेवतात. आणि स्वतः मात्र छान सैल सैल, टकाटक कपडे घालतात. आणि आमच्या समोर मस्त ऐटित फिरतात !

मी हॉस्पिटलमध्ये असताना तर विचारुच नका ! ह्या मोठ्या माणसांनी वेडेपणाचा कहरच केला !! आम्हा सर्व लहान मुलांना फक्त पांढऱ्या कपड्यातच गुंडाळायचे ! आणि मग आम्हाला एका खोलीत कोंडून ठेवायचे !! मला सांगा, ह्या वेडेपणाला काय म्हणायचं ?

अहो आम्हाला उभं राहता येत नाही. चालता येत नाही. धावता येत नाही. पळता येत नाही. उड्या मारता येत नाहीत. आम्ही बोललेलं मोठ्या माणसांना काहीसुध्दा समजत नाही. तरी...तरी.... आम्हाला कोंडून ठेवतात ! आणि आमच्या आयांना हे सर्व करता येतं तर त्यांना मात्र मोकळं मोकळं ठेवतात !! ही कुठली पध्दत ? ?

आम्हाला पडल्या पडल्या असा राग यायचा, की वाटायचं, 'लाथ मारुन, दुपटं सोडावं.' पण... उगाच मोठ्या माणसांची कामं वाढतील, म्हणून केवळ आम्ही 'दूध गिळून गप्प बसायचो.'

हां... तर मी काय सांगत होते, ... मोठ्या माणसांचे कपडे !

मला भेटायला येणारी माणसं, छान छान सैल सैल कपडे घालून यायची. त्यांचे ते रंगीबेरंगी, सुळसुळीत, झुळझुळीत, गुळगुळीत, चकचकित चकाचक कपडे पाहून मला आनंद व्हायचा. अशा गुळगुळीत झुळझुळीतांनी मला जवळ घेतलं की आनंदाने माझ्या अंगावर सुळकन काटा यायचा ! पण माझ्या दुपट्यामुळे 'हे' मोठ्यांना समजत नसे.

कधी कधी मला वाटायचं, आपण पण मोठ्या माणसांसारखे सैल सैल पॅण्ट शर्ट घालावेत. धोतर नेसावं. सुळसुळीत साड्या गुंडाळाय्यात. रंगीबेरंगी टिपटॉप ड्रेस घालावेत.... आणि.....

आणि सगळ्या मोठ्या माणसांना फक्त पांढऱ्या दुपट्यात जाऽऽऽऽऽऽऽ बांधून, आवळून ठेवावं !!...फक्त माझ्या आईला सोडून.

.....

...

काल संध्याकाळी मी अर्धवट झोपेत होते. तशी सुखात होते.

इतक्यात आईची मैत्रीण आली. मैत्रीण म्हणजे मावशी. सुळसुळीत कपडे घातलेली गुळगुळीत मावशी! आपले कपडे सावरत तिने माझ्याकडे वाकून वाकून पाहिलं. मी पटकन डोळे घट्ट बंद केले.

माझी झोपमोड करत ती गुळगुळीत मावशी म्हणाली, “मी किनई ह्या बब्बडचे खूप खूप लॉड कॉरणॉर आहेSS! खूप खूप लॉड!!

मी हिला खेळणी ऑणणार.

गोड गोड खाऊ ऑणणार.

छान छान कपडे ऑणणार.

मी हिला सगळीकडे फिरवणॉर.

गंमत करणॉर. जंमत करणॉर.

मज्जा मज्जा करणॉर.”

तिने मला बळेबळे उठवलं. मी वैतागून आळोखे पिळोखे देऊ लागले तर, माझं छान सुंदर दुपटं तिने सोडलं. चोळामोळा करून ते कोपऱ्यात टाकलं.

आणि जबरदस्तीने मला नवीन दुपट्यात गुंडाळलं.

माझी आधीच झोपमोड झाली होती. त्यात आता हे नवीन दुपटं टोचू लागलं.

मी वैतागले! मी चिडले!!

‘मला न विचारता, माझं दुपटं बदलणारी ही कोण गुळगुळीत?’ असा मनात विचार करत, मी रागाने फुर्रSSS फुर्रSSS करत थुंकी उडवली. दुपट्यातल्या दुपट्यात पाय झाडले.

हे पाहून गुगु मावशी आनंदाने ओरडली, “अय्याSSSSSS लब्बाSSSSड! मी आणलेला ‘नवीन ड्रेस’ बब्बडला आवडला वाटतं! शॉणी मुलगी!!”

हे ऐकल्यावर मला अस्सा राग आला!

मी मनात म्हंटलं, ‘व्वा! म्हणजे ह्यांच्या नवीन साड्या, अगदी जून्या-जून्या पाSSSSर जून्या झाल्या की, त्याची दुपटी करायची. आणि लहान मुलांचे लाड करण्यासाठी त्यात त्यांना गुंडाळून ठेवायचं!

आम्हा लहान मुलांना, जूने जूने साडीचे तुकडे आणि मोठ्यांना मात्र नेहमी नवीन नवीन कपडे!!

आणि म्हणे आमचेच खूप लॉड!’

‘दुपटं म्हणजे नवीन ड्रेस,हे ऐकून, माझ्या थुंकीला आला फेस!!’
मी रागाने लाल लाल झाले! चेहरा चित्र विचित्र केला. घशातल्या घशात गुरगुरले
आणि.....

“किती गॉड आहे ग बब्बड” असं म्हणत गुगु मावशीने माझा चांगलाच गागु
घेतला, म्हणजे गालगुच्चा घेतला!

मी चांगलीच कळवळले.दात असते तर,सणसणीत चावलेच असते.
मी चुळबूळ करायला सुरवात केली. जांभई दिली. मान हलवली. डोळे
मिचकावले. दुपट्यातल्या दुपट्यात पाय झाडले.

गुगु मावशी फसली. तिने मला उचलून घेतलं.

आणि.....

त्याक्षणी.....

ते नवीन दुपटं आणि मावशीची नवीन गुळगुळीत साडी,मी पाऽऽर भिजवून
टाकली!!

मावशी दचकली! क्षणभर भांबावली!

तिने मला पटकन खाली ठेवलं.

माझे खूप खूप लॉड करायचे,ती विसरली.

गुगु मावशीने आपली साडी सावरली.

साडीवरचा ताजा ओला नकाशा बघत,ती माझ्याकडे (उगाचच) रागाने पाहू
लागली. दात ओठ खात राग गिळू लागली. नकाशाकडे आणि माझ्याकडे आळीपाळीने
पाहू लागली.

आता झाली आम्हा दोघींची पंचाईत!

मावशीला चिंता गुळगुळीत ओल्या साडीची.

मला चिंता खरबरीत ओल्या दुपट्याची.

मी ओल्या दुपट्यात गारठले. थंडीने कुडकुडले. हात पाय झाडत जोऽऽरात
ओरडले.

आई धावतच आली. तिने मला जवळ घेतलं. पटकन दुपटं बदललं. हलकेच
थोपटं मला आंजारलं गोंजारलं.

माझी थंडी पळाली. मला उबदार वाटू लागलं.

आईने बदललेलं दुपटं मऊ मऊ होतं आईच्या हातासारखं! उबदार होतं
आईच्या कुशीसारखं!!

आई गाणं गुणगुणत मला थोपटू लागली. माझे डोळे जड होऊ लागले. मला
झोप येऊ लागली.

तिकडून मावशीने काहीतरी खाणाखुणा केल्या. डोळे मिचकावले आणि हात हवेत उडवले.

मी झोपले आहे असं समजून,आई हळूच उठली. तिने मावशीला बदलायला नवीन साडी दिली. मावशी हसली.

हे पाहताच,मी अर्धवट झोपेतच गुरगुर केली.

आई लगेचच माझ्याजवळ आली. पुन्हा गाणं गुणगुणू लागली.

आता मी आईपासून लांब होते,तरीपण आईच्याच कुशीत होते!!.... म्हणजे,मी माझ्या आईच्याच साडीच्या दुपट्यात होते ना!!

त्यादिवशी झोपायच्या आधी मी एक गोष्ट शिकले.

आधी काही न बोलता,जी माझे लाड करते,मला समजून घेते,ती माझी आई असते!!
